ANUL VI. - No. 5.
1 Ianuarie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

A. C. Cuza: Oradea Mare şi Craiova.

I. C. Cătuneanu: Francmasoneria în lumina „Protocoalelor“.

T. Brăileanu: Două probleme inexistente pentru sociologia dlui Gusti şi pentru institutul Social Român.

Dr. N. C. Păulescu: Statutul „Tineretului L. A. N. C.“

N. Popa: „Vlad Ţepeş“ şi Jidanii.

I. Banea: Noile mişcări studenţeşti.

I. I. Angelescu: In legătură cu „Marele Orient“.

Dr. Al. Popescu: Marea Lojă a Orientului.

G. Făcăoaru: Răsboiul Ruso-Chinez.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

© BCU CLUJ

ANUL VI. — Nr. 5. Cluj, 1 Ianuarie 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ
Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Oradea-Mare şi Craiova

— Misiunea istorică a studenţimei române —

La Oradea-Mare, în 1928:

Studenţimea română, a stricat geamuri, a devastat Sinagogi, a călcat în picioare „talesuri“, Talmuduri şi „cornuri“, a scuturat pe Jidani de perciuni, şi a plecat apoi, lăsând în urmă impresia unei necruţătoare energii tinereşti, cu efecte salutare de groază. Adică, ştiţi: ferească Dumnezeu să mai fie!

La Craiova, în 1929:

Studenţimea română, a petrecut patru zile în cea mai desăvârşită linişte, şi s'a împrăştiat apoi, fără nici un conflict cu nimeni, lăsând în urmă dovada rezervei sale, chibzuite, după ce îndeplinise o însemnată operă de clarificare obştească.

Cum se explică aceste două atitudini, ale aceleiaş studenţimi? Că doar nu au fost două, una la Oradea-Mare şi alta la Craiova. Ci aceeaş studenţime, cu aceeaş organizaţie, care este „Uniunea naţională a studenţilor creştini români“.

Explicaţia este simplă.

Sunt două efecte ale aceleiaş cauze unice:

MISIUNEA ISTORICĂ A STUDENŢIMEI ROMÂNE.

Când este împiedecată să-şi îndeplinească misiunea ei istorică — *de apărare a culturii naţionale româneşti, primejduită de Jidani*, — studenţimea română, conştientă de chemarea ei, se revoltă, se apără, strică geamuri, devastează Sinagogi, calcă în picioare „talesuri“ Talmuduri şi „cornuri“ şi scutură de perciuni pe Jidanii obraznici, cari îndrăznesc să o provoace, ştiindu-se încurajaţi de politicianii jidăniţi din partide.

ORADEA-MARE!

Când studenţimea română este respectată în dreptul şi datoria misiunii sale istorice, ea şi-o îndeplineşte prin argumentare liniştită: arătând în ce fel cultura naţională românească este primejduită de Jidani, propunând măsuri legale de îndreptare, apelând la factorii hotărîtori ai Statului, ca să aducă la îndeplinire aceste măsuri.

CRAIOVA!

Oradea-Mare şi Craiova, stau astfel în faţa politicianilor din partide ca un imperativ categoric: una cu revolta, cealaltă, cu Moţiunea studenţimii române, care a declarat hotărât, că va stărui în acţiunea ei de apărare a culturii naţionale româneşti, până la capăt.

Intreb, şi aici, precum am mai întrebat altădată:

Cine, ce are de zis?

Cui, ce nu-i place?

Oare cultura naţională românească, nu este primejduită de Jidani?

Este, sau nu?

Oare studenţimea română, are ea dreptul să apere cultura naţională românească?

Are ea sau nu acest drept?

Oare Jidanii, trebue lăsaţi să stăpânească România, precum stăpânesc depe acum izvoarele de avuţie şi oraşele ei?

Trebue lăsaţi, sau nu trebue?

La aceasta din urmă întrebare, studenţimea creştină română — acei şasezeci de mii de studenţi dela toate Universităţile româneşti — a răspuns, în unanimitate, în numele naţiei:

NU!!

De şapte ani de zile, din ziua de 10 Decemvrie 1922, când şi-a fixat programul — rezumând silinţele ei constante, anterioare — studenţimea creştină română, repetă cu toată energia, la toate ocaziile, acest categoric:

NU!!

„Moţiunea“ dela Craiova, a Congresului general studenţesc, a venit încă odată să susţină acest punct de vedere al studenţimii creştine române, zicând:

„Pătrunsă de înalta ei chemare „naţională şi culturală, se leagă a „continua, cu orice sacrificiu prin„cipiile călăuzitoare dela 10 De„cemvrie 1922.

„Strâns unită în organizaţiile ei, „nu va lăsa nici un prilej de a nu „afirma marea şi crescânda pri„mejdie economică, culturală şi po„litică a iudaismului, luptând pen„tru definitiva lui soluţionare: „Ro„mânia a Românilor“. Şi cere lua„re de măsuri de apărare şi pro„păşire a culturii naţionale primej„duite, prin introducerea lui „nu„merus clausus“ în Universităţi, „şcoli speciale şi diferite organiza„ţiuni profesionale“.

Ca să-şi realizeze programul misiunii sale istorice, astfel lămurită, studenţimea română, în aceeaş „Moţiune“ memorabilă dela Craiova, a luat următoarea dispoziţie:

„Hotăreşte în unanimitate com„plecta independenţă a studenţimii „de orice partid politic şi interzice „înscrierea studenţimii în astfel de „organizaţii, punând toate sforţă„rile numai şi numai în promova„rea intereselor superioare ale na„ţiunii“.

Această proclamare solemnă a independenţei sale de partide, este cea dintâiu condiţie, ca studenţimea română să-şi poată îndeplini misiunea ei istorică, de apărare a culturii naţionale româneşti, primejduită de Jidani.

Căci cum oare ar putea studenţimea română să apere cultura naţională românească, primejduită de Jidani: înscriindu-se în partide, împreună cu Jidanii?

Studenţimea creştină română, trebue dar să stea numai în funcţia misiunii sale istorice — prin natura ei însăşi, despărţită de partidele jidănite — şi să-şi amintească pururea de cuvântul marelui gânditor Vasile Conta:

Noi, dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom peri ca naţiune . . .

*

ORADEA-MARE şi CRAIOVA.

Aceeaş idee, acelaş gând, aceeaş energie, aceeaş hotărâre, acelaş în-

© BCU CLUJ

teres naţional superior oricăror alte consideraţii: aceeaş admiraţie pentru studenţimea română.

Da, admiraţie!

Şi pentru Oradea-Mare!

Că doar nu era să se întoarcă studenţimea română: bătută de Jidani, la Oradea-Mare.

Barbarie! Sălbătăcie! „Ne compromitem în faţa străinătăţii"! Ştim.

Dar uite:

„Străinătatea" — studenţimea dela Universităţile din Viena, Praga, Berlin, Varşovia, şi celelalte — îi bate pe Jidani de-i zvântă.

Oare şi „străinătatea" e acum „barbară şi sălbatică"?

Mofturi!

Profesorii „savanţi", ai Universităţilor României — ca şi politicianii ignoranţi din partide — să aibă în vedere *misiunea istorică a studenţimii române.*

Pe cât mai e timp!

Sărbătorirea zilei de 10 Decemvrie, de către întreaga studenţime română — la Iaşi, Bucureşti, Cluj, Timişoara, Chişinău, Cernăuţi — confirmă aceste concluzii. Evenimentele se precipită mai repede de cum şi-o închipui politicianii şi „savanţii".

Vom reveni.

A. C. CUZA
Preşedintele Suprem al
L. A. N. C.
Profesor la Universitatea
din Iaşi.

Francmasoneria în lumina „Protocoalelor"

*Reproduc acest articol, apărut în «Înfrăţirea Românească» din 15 Decemvrie 1926 *), spre a completa cele spuse în congresul studenţesc dela Craiova, ţinut în Decemvrie 1929, şi a deschide ochii bieţilor Români de baştină, asupra rolului nemernic ce joacă în lojile masonice, ca simple instrumente jidoveşti, contra patriei lor.*

I. C. Cătuneanu

*) Am adăugit în note menţiunea celor doi autori, cari, după 1926, au publicat studii contra Francmasoneriei: *Ludendorff* şi *L. de Poncins.*

In două rânduri am desvăluit în coloanele acestei reviste sufletul nemărturisit al Francmasoneriei şi pericolul ce prezintă pentru viaţa naţională a ori cărui popor creştin.

Am arătat cum însuşi Papa Leon XIII dela înălţimea îndatoririi lui de a apăra biserica, a intervenit şi a felicitat la 1890, prin scrisoare publică, pe autorul *Paul Rosen,* care în studiul lui intitulat *„L'Ennemie sociale"* a denunţat întregii lumi fondul criminal al conducerii masonice.

Spre a nu se putea obiecta că lupta tradiţională [1]) a Vaticanului, contra acestei organizaţii oculte, ar conţine o exagerare unilaterală, am reprodus un strigăt de alarmă dintr'o tabără opusă: *nu* din partea clericalilor, ci din partea adversă clericalilor, din partea unui grup imposant de laici, şi anume am reprodus în numărul din Septemvrie 1926 al acestei reviste, concluziile deputatului francez *Prache,* împărtăşite de o întreagă comisie parlamentară, cu privire la pericolul ce ameninţă Franţa.

Ne-am făcut datoria să deschidem ochii cititorului român asupra unei primejdii, care de mult în Occident preocupă spiritele luminate fie că stau în slujba bisericii, fie că aparţin lumei laice.

La noi, francmasoneria abia acum, după războiu, a început să intereseze marele public, deşi profesorul Universitar Paulescu încă din România mică dăduse alarma.

Chestiunea se prezintă astăzi, după cum am demonstrat, ca o latură a problemii jidoveşti [2]).

In zadar se va obiecta, că în organizaţiile masonice întră şi creştini, că acolo se propovăduieşte nu numai iubirea de aproape, dar mai ales în largă măsură se cultivă sentimentul naţional [3]); în zadar se va obiecta că francmasoneria din România nu are nimic comun cu acele loji din streinătate, cari poartă un caracter cosmopolit; în zadar se va declama la toate ocaziile că francmasoneria dela noi reprezintă vatra celui mai înflăcărat patriotism românesc; asemenea declaraţii ies din fondul de minciună şi hipocrizie, cari stau ca temelii nesguduite la baza întregii organizaţii.

Nu încercăm prin aceste rânduri să extirpăm minciuna şi făţărnicia dintr'o instituţie ocultă, care de veacuri se nutreşte cu atare aliment sufletesc, creşte şi prosperă prin el.

Adevăraţii conducători ai francmasoneriei înţeleg bine, că a re-

---

[1]) Este tradiţională politica Vaticanului de a combate francmasoneria pe cale oficială, aşa cum a făcut Papa Clemens XII, 21 de ani după înfiinţarea sectei oculte (1717) prin enciclica *„In eminenti"* din anul 1738. Aceiaşi atitudine au avut şi papii următori până în zilele noastre, şi anume: în 1751, Benedict al XIV prin constituţia *„Providas"*; 1821, Piu VII prin enciclica *„Ecclesiam"*; în 1825, Leon XII prin enciclica *„Tuo graviora"*; în 1832, Gregoriu XVI, prin enciclica *„Mirari vos"*; în 1865, Piu IX, prin enciclica *„Multiplices inter se"*; în 1884, Leon XIII, prin enciclica *„Humanum genus"* (cf. Wetzer und Welte's Kirchenlexicon. Ed. II. Tom. IV. din 1886 sub articolul *„Freimaurer"*, pag. 1983).

[2]) Cu desvăluirea jidanilor în Francmasonerie s'au ocupat şi înalţi prelaţi ai Bisericii apusene, precum: *Mgr. Léon Meurin,* archevêque — évêque de Port — Louis, *La Francmaconeriere Synagogue de Saten,* Paris, 1893. Acest prelat nu se sfieşte să spună adevărul pe faţă făcând (pag. 11) următoarea constatare: „Ayant accaparé les trésors et pouvoir civil de ce monde, le Juif fait une guerre acharnée, sans merci et sans trève, à l'Eglise de Jesus-Christ et à tous ceux qui refusent de fléchir le genou devant lui et son veau d'or. Ceindre le front du Juif du *diadème royal* et mettre sous ses pieds le *royaume* du monde, voilà le vrai but de la franc-maçonnerie".

Mgr. Henri Delassus, docteur en théologie, directeur de la „Semaine religieuse", du diocése de Cambrai, *Le problémie de l'heure presente,* Paris 1905, având în frunte o scrisoare a Arhiepiscopului de Cambrai, cu data de 14 Iunie 1904, şi o altă scrisoare a Cardinalului Merry del Val, cu data de 15 August 1904, prin care acesta mulţumeşte autorului în numele Papei pentru trimeterea operei menţionate.

Autorul nu se sfieşte a demasca pe Jidani în societăţile francmasone şi la sfârşitul volumului I dela pagina 619 până la 659 reproduce documente zdrobitoare desvăluind machinaţiunile jidoveşti; şi totuşi eminenţi prelaţi francezi au avut curajul să-i laude studiul aşa cum merită, fără a se gândi la consecinţe prin faptul că Jidanii sau politicianii jidoviţi s'ar simţi contrariaţi prin asemenea manifestaţiuni de sinceritate. Iată cum judecă Mgr. H. Mannier, episcop de Lydda, opera lui Delassus:

„C'est un ouvrage savant, documenté, considerable, qui doit être sérieusement etudié et médité par tous les hommes sérieux qui se préoccupent du triste état de notre société, qui en rechenchent les causes et les effets".

In acelaşi sens se exprimă Em. S. Cardinalul Gennari şi Mgr. de Cabrières.

[3]) Asupra pretinsului caracter naţional al unora dintre lojile masonice, vezi demascarea definitivă săvârşită de *E. Ludendorff* în studiul său apărut în 1927 întitulat: *Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse.*

© BCU CLUJ

nunța la hipocrizia prin care se ascunde impenetrabilul secret, ar însemna a desființa ordinul masonic.

Scopul urmărit aici, este de a lumina pe acei membri masoni, cari în buna lor credință se mândresc de a face parte dintr'o societate ce, pretinde a sluji cauza neamului românesc.

Acești bieți oameni trebuesc treziți; trebuiesc scuturați până vor vedea realitatea. Ei bine, D-lor, realitatea este cu totul alta, decât vise prezintă în logile masonice. Mai întâi de toate, D-voastră nici nu știți unde intrați, nici cu cine lucrați, nici cine vă conduce, nici cum sunteți apreciați de aceia cari efectiv vă conduc.

Intrați într'o celulă minusculă a unui organism pe care nu-l cunoașteți toată viața. Bieți naivi, încântați cu vorbe goale, credeți că ați aflat totul pășind pe o treaptă, când de fapt de asupra voastră se înalță atâtea trepte pe cari nu le vedeți! Pe fie-care din acele trepte stau alte serii de naivi, cari nu știu nimic despre membrii de pe treapta imediat superioară. Totul este aranjat în piramidă cu foarte numeroase trepte. Cei dela bază, cei dela mijloc până sus de tot nu văd vârful. Puținii invizibili din vârf văd însă în jos pe toate treptele până la bază.

Ceiace se debitează ca doctrină membrilor de pe o treaptă diferă de învățământul dat membrilor de pe treapta din imediata apropiere. Tuturor li se predică cu aceiași fățărnicie iubirea de umanitate și grija permanentă de a o ferici. Această notă de minciună este comună întregii propagande masonice; dincolo de hipocrizia vălului umanitar care-i îmbrobodește pe toți, miezul doctrinei diferă dela treaptă la treaptă și chiar dela membru la membru.

Voi, bieți masoni creștini, sunteți turma cuvântătoare mânată către o țintă, ce vă rămâne necunoscută[4]). Intrați ademeniți de formula unui ideal; și viețuiți acolo legați la ochi, pentru-că oculta conducere știe să vă satisfacă micile interese materiale, știe să vă împlinească mărunțele ambiții, știe să vă mângîie vanitatea voastră stearpă și ușuratică, în schimbul unei contra-prestațiuni, a cărei valoare, în oarba voastră naivitate, nu o apreciați; vă faceți instrumentul celui mai formidabil adversar al societății creștine și al nației din care v'ați născut.

Pentru a-l mânui cu maximul de efect, francmasoneria și-a făurit instrumentul uman din tot felul de membrii:

din oameni politici ambițioși, arivișți, lacomi de reputație și avere, care cu cât sunt mai sus lansați de mâna ocultă a francmasoneriei — cu atât vor fi în stare să aducă mai prețioase informații conducerii masonice;

instrumentul uman se compune din ofițeri, dornici de o grabnică avansare, fiind gata să pună la curent conducerea ocultă a francmasoneriei cu toate nevoile, nemulțumirile și slăbiciunile armatei;

instrumentul uman se compune din funcționari din administrație și mai ales din poliție, find gata a informa aceiași conducere ocultă despre toate secretele administrației, care stând prin membrii ei la dispoziția francmasoneriei, o poate ajuta în intreprinderile-i subversive sau o poate acoperi cu protecția tăcerii în caz de vină;

instrumentul uman se compune din toți membrii mondeni ai așa zisei bune societăți, farnienți bogați incapabili a-și creia o situație independentă și stimată, gata să destăinuiască conducerii oculte tot ce se petrece în cercurile înalte dându-i astfel posibilitatea să-i exploateze viițiile, pasiunile, lipsurile, și ambițiile cu reducerea netrebnicilor membrii, bine înțeles — la starea de unealtă docilă și inconștientă;

instrumentul uman se compune din conducătorii maselor de muncitori, din acei fruntași socialiști și comuniști, ascunși sub calificativul *democrați*, cari într'un moment dat, la un semn invizibil, ajutați fiind de finanța internațională jidovească, pot ridica mulțimile din vreme pregătite în volbura revoluției distrugând actuala ordine socială economică și politică[5]).

Așa dar francmasoneria, ca mijloc de acțiune al puterii jidovești, își asociază toate forțele sociale spre a-și atinge ținta rămasă necunoscută membrilor ei, punând la contribuție și elementele culturale și factorii politici și ofițerii superori și mecanismul administrativ și mulțimea proletară, pe care în timp de liniște o atâță la ură contra clasei conducătoare, iar în situațiuni tulbure, o împinge la dezordine, violențe și vărsare de sânge. Iată propria mărturisire a Jidanilor, autori a *„Protocoalelor Înțelepților Sionului"*, cap. III, în această materie:

„După-ce vom fi creiat prin toate mijloacele ascunse ce ne stau la dispoziție prin mijlocul aurului, care este tot în mânile noastre, după-ce vom fi creiat o criză economică generală, noi vom arunca în stradă mulțimile de lucrători în mod simultan în toate țările Europei. Aceste mulțimi se vor pune să verse, cu voluptate, sângele acelora pe care îi invidiază din copilărie în simplicitatea ignoranței lor, și vor putea să le jefuiască averile. (Cum s'a procedat în Rusia Sovietică). *Aceste mulțimi nu vor atinge pe ai nostri, pentru-că momentul atacului general ne va fi nouă (Jidanilor) cunoscut și vom fi luat măsurile spre a garanta pe ai noștri"*.

Francmasoneria înțelege să facă revoluție spre a înlocui monarchia cu Republica. Acesta este idealul ori-cărui democrat, fie jidan pur sânge, fie jidovit creștin, crescut în oficina presei zise democrate și în lojile masonice. Dovadă că Jidanii prin mijlocul francmasoneriei urmăresc această țintă, rezultă din următorul fragment al Capitolului IV din *„Protocoalele Înțelepților Sionului"*, unde autorul descriind fazele unei revoluții, mărturisește ascunsă a conducerii și recunoaște că acea forță ocultă și insesizabilă este în mâna Jidovimii, invizibilă în organizația francmasonă, în care bieții membrii creștini au rolul de simple păpuși. Luați aminte vă rog, D-lor francmasoni creștini, următoarea mărturisire: *„Ori-ce republică trece prin diferite stadii. Primul stadiu cuprinde primele zile ale nebuniei unui orb, care se*

---

[4]) Pentru cine se îndoește de adevărata situație, ce ocupă turma francmasonilor creștini în ordinul secret, reproducem mai jos un fragment dintr'o instrucție a Jidanului *Weisshaupt*, întemeietorul sectei masonice a „Iluminaților" dela sfârsitul secolului al XVIII. Iată cu ce dispret vorbește de umplutura loielor: *„Lăsați-mi mie pe brute, pe grosolani și pe imbecili. Există totuși o specie de imbecili, cărora nu trebue să le-o spui, pentru-că poți să tragi oarecare folos din prostia lor. Fără a avea cap, au cel puțin bani. Acești bieți oameni sunt oameni buni și de acestia ne trebue. Ei formează numărul și ne umple punga. Puneți-vă dar pe lucru să prindem cu undita această specie de imbecili; dar să nu le spunem secretele noastre. Acest fel de oameni trebue să rămână tot-deauna convinși că gradul căruia îi aparțin este ultimul grad"*.

Cf. *N. Deschamps-Jaunet, — Les sociétés secrètes et la société*, Paris, Tome I, 1882, pag. 85.

[5]) Asupra Francmasoneriei ca instrument al Revolutiei, cf. cartea de curând apărută a lui *L. de Poncins*, intitulată: *Les forces secrètes de la Revolution: La Francmaçonnerie. — Le Judaisme*, Paris, 1928.

© BCU CLUJ

aruncă în dreapta şi în stânga. Al doilea stadiu este acela al demagogiei, de unde naşte anarhia şi în urmă vine în mod inevitabil despotismul: nu un despotism decretat şi prin urmare responsabil, ci un despotism invizibil şi necunoscut, dar totuşi simţit; este despotismul exercitat de o organizaţie secretă, care lucrează cu atât mai puţine scrupule, cu cât ea lucrează la adăpostul diferiţilor agenţi, a căror schimbare nu numai că nu vatămă societăţii secrete, dar o susţine mai bine şi o scuteşte de a-şi cheltui banii răsplătind pe acei agenţi pentru serviciile făcute. Cine ar putea să răstoarne o forţă invizibilă? ASTFEL ESTE FORŢA NOASTRĂ. FRANCMASONERIA EXTERIOARĂ NU SERVEŞTE DECÂT SĂ ACOPERE PLANURILE NOASTRE; planul de acţiune al acestei forţe invizibile, locul unde lucrează vor rămâne totd'auna necunoscute poporului".

Aşa dar, Jidanul, autor al Protocoalelor, recunoaşte că există o *francmasonerie externă* pentru naivi; şi alta, invizibilă, incontrolabilă şi invinciblă, rezervată adevăraţilor conducători semiţi.

Ai început să te desmeticeşti, Domnule francmason creştin?

Ai înţeles cărui scop serveşti, unealtă docilă şi inconştientă?

Acum să vedem ce opinie are despre D-ta, Domnule membru, adevăratul conducător semit al organizaţiei, din care te mândreşti a face parte. Aprecierea o reproducem din capitolul XV al *„Protocoalelor"*, din care un cetitor atent va putea desprinde nu numai planul semit de a domina întreaga conducere a statului prin ajutorul membrilor masoni, infiltraţi în toate ramurile organizaţiei de stat şi în toate straturile societăţii; va pătrunde nu numai perfidia mijloacelor prin care jidanul, profitând de slăbiciunea „goimilor", îi influenţează şi îi lumină; dar va mai înţelege — la lumina crudă a mărturisirii — cât de adânc despreţuieşte jidanul pe bietul creştin, care îi serveşte drept instrument. Pentru el are expresii ca „brutele de creştini", „spiritul creştin este instinctiv animalic", ei, „creştinii văd, dar nu prevăd".

Iată la ce vă întrebuinţează şi cum vă apreciază, D-lor francmasoni creştini:

„Aşteptând venirea noastră la putere, noi vom creia şi înmulţi lojile masonice în toate ţările lumii: noi vom atrage în ele pe toţi aceia, cari sunt sau pot deveni agenţi eminenţi. Aceste loji vor forma principalul nostru birou de informaţiuni şi instrumentul cel mai influent al activităţii noastre. Noi vom centraliza toate aceste loji într'o administraţie, cunoscută numai de noi (Jidanii) şi compusă din Înţelepţii noştri. Lojile vor avea reprezentantul lor înapoia căruia va fi ascunsă administraţia de care vorbim, şi acest reprezentant va da cuvântul de ordine şi programul. Noi vom forma în aceste loji sâmburele tuturor elementelor revoluţionare şi democratice. Compoziţia lor va aparţine tuturor stratelor sociale.

„Proectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute şi vor ajunge sub direcţia noastră din ziua apariţiei lor. In numărul membrilor acestor loji vor fi aproape toţi agenţii poliţiei internaţionale şi naţionale (ca în afacerea Azeff), *pentrucă serviciul lor ne este preţios, având în vedere, că poliţia nu numai că poate lua măsuri contra celor ce ni se împotrivesc, dar poate acoperi actele noastre, poate creia pretexte de nemulţumire* etc. *Aceia, cari intră în societăţi secrete, sunt de obiceiu ambiţioşi, aventurieri şi în general oameni uşuratici, cu cari nu vom avea greutate să ne înţelegem spre a duce la îndeplinire proectele noastre.*

„Dacă se produc dezordine, aceasta va însemna că noi am avut trebuinţa să tulburăm liniştea spre a distruge o solidaritate prea mare. Dacă se formează un complot undeva, şeful complotului nu va fi altcineva, decât unul dintre servitorii noştri cei mai credinciosi. Este natural să fim noi (Jidanii) şi nimeni altul cari conducem afacerile francmasoneriei, căci noi ştim unde mergem, noi cunoastem scopul final al ori-cărei acţiuni; pe când creştinii nu cunosc nimic nici chiar rezultatul imediat: ei se mulţumesc de obiceiu cu un succes momentan de amor propriu în executarea planului lor, fără a observa, că acest plan nu porneşte din initiativa lor, fără a observa că le-a fost sugerat de noi. Creştinii intră în loji de curiozitate sau cu speranţa de a gusta din praznicul public cu ajutorul lojelor; unii intră în loji spre a avea posibilitatea de a exprima înaintea publicului visurile lor irealizabile, cari nu se bazează pe nimic: ei sunt însetaţi de emotiunea succesului si a aplauzelor, pe cari noi le împărtim cu dărnicie. Noi le acordăm bucuros acest succes pentru a profita de multumirea lor de ei înşişi şi graţie acestui succes bieţii oameni acceptă sugestiunile noastre fără a băga de seamă, fiind ferm convinşi că în infailibilitatea lor ei exprimă idei proprii şi că nu este cu putinţă să însuşiască ideile altora. Nu vă puteţi închipui cum poţi aduce pe cei mai inteligenţi creştini la o naivitate inconştientă, cu condiţia să-i faci a fi mulţumiţi de ei înşişi, şi în acelaşi timp cât este de uşor a-i descuraja prin cel mai mic insucces, chiar numai prin faptul de a opri aplauzele şi de a-i aduce la o supunere servilă dacă faci să obţină un nou succes.

„Cu cât ai noştri despreţuesc succesele sgomotoase, numai să ducă la îndeplinire proectele lor; cu atât creştinii sunt gata să sacrifice toate proectele lor, numai să aibă succes.

„Această psichologie ne uşurează considerabil putinţa de a conduce. Aceşti tigri în aparenţă sunt sufletele de oi şi capetele lor sunt complectamente seci. Noi le-am pus înainte ca o amăgire visul absorbării individualităţii umane prin unitatea simbolică a colectivismului. Ei nu au lămurit încă şi nu vor lămuri că această amăgire violează în mod evident cea mai importantă lege a naturii, care a făcut din prima zi a creaţiunii pe fiecare om diferit de ceilalţi, tocmai spre a afirma individualitatea sa. Faptul, că am putut aduce la această nebunească orbire, nu dovedeşte oare cu o claritate uimitoare, cât de puţin desvoltat este spiritul lor faţă de al nostru? Această circumstanţă este garanţia principală a succesului nostru".

„Cât de prevăzători au fost vechii noştri înţelepţi, zicând că pentru a atinge o ţintă nu trebue să te opreşti în faţa mijloacelor şi nu trebue numărat numărul victimelor sacrificiate. Noi am dat pe acest pământ poporului nostru o putere, pe care nici o dată nu ar fi îndrăsnit să o viseze. Victimele relativ putine dintre ai noştri l'au păzit să nu piară.

„Moartea este sfârsitul inevitabil al fiecăruia. *E mai bine să accelerezi sfârsitul acelora cari pun piedeci intreprinderii noastre.... Noi vom face se moară francmasonii în aşa fel, în cât nimeni afară de fraţii lor din loji să nu bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnatiunii noastre; ei mor cu toţii când aceasta este necesar, ca de o boală normală.*

„Stiind aceasta, francmasoneria însăşi nu îndrăzneşte să protesteze. Aceste măsuri au extirpat din

© BCU CLUJ

sânul francmasoneriei ori ce germen de protestare. Predicând creştinilor liberalismul, noi ţinem poporul şi agenţii noştri în cea mai complectă supunere".

Ne oprim aici cu mărturisirea iudaică.

Din această destăinuire se face deplină lumină pentru cine vrea să înţeleagă: Francmasoneria, condusă efectiv de Jidani, întrebuinţează pe creştini ca instrumente, le perverteşte mentalitatea nimicindu-le credinţa în puterea creatoare a personalităţii spre a o îneca în gloata democraţiei; iar la momentul oportun îşi suprimă în mod criminal, dar incontrolabil pe toţi acei membri, cari au devenit periculoşi când au ajuns să afle prea multe din tainele sectei scelerate.

Mărturisirea din fragmentul mai sus citat, că Jidanii, atot puternici în francmasonerie, fac să moară la timp acei membri creştini prea mult ştiutori sau adversari, cari se opun intreprinderii lor, această mărturisire confirmă faptul denunţat de Papa Leon XII, prin enciclica din 1884 intitulată: *„Humanum genus"*, formulat în următorii termeni:

„Nu este o raritate ca pedeapsa cu moarte să se aplice acelora dintre membri, cari au fost dovediţi de a se fi împotrivit ordinelor şefilor; aceasta se practică cu atâta abilitate în cât, de cele mai multe ori executorul acestor sentinţe de moarte scapă de urmărirea justiţiei".

Mă opresc aici.

Poate că expunerea de mai sus va contribui a deschide ochii Românilor născuţi, iar nu făcuţi, cari s'au rătăcit în ungherele tainice şi vinovate ale Francmasoneriei.

I. C. CĂTUNEANU
Profesor la Universitatea din Cluj.

Două probleme inexistente pentru sociologia dlui Gusti şi pentru „Institutul Social Român"

I. Decadenţa politicianismului

Pornim dela faptul că *„Institutul Social Român"* (I. S. R.) n'a lămurit nici o problemă într'aşa fel, ca mulţimea de reformatori sociali, iviţi după războiu în România Mare ca ciupercile după ploaie, să poată fi ţinută în frâu de o opinie publică bine informată asupra scopurilor şi mijloacelor de realizare a acestor scopuri. Această dezorientare a fost, dimpotrivă, sporită prin activitatea I. S. R., care a prezintat publicului, prin conferinţe şi publicaţiuni, cele mai diferite şi divergente păreri, fără ca cineva, zicem preşedintele I. S. R., să facă o triare a acestor păreri şi să precizeze, pe temeiuri ştiinţifice, posibilităţile de înfăptuire a diferitelor reforme.

Mai întâiu trebuie să precizăm noi: ştiinţa nu poate arăta ce scopuri trebue să urmărim în reformele sociale, cum nici nu ne poate spune dacă o reformă e necesară, utilă sau dăunătoare. Noi nu le putem dovedi, în mod ştiinţific, spre pildă sioniştilor, că reînfiinţarea statului jidovesc este necesară, utilă sau păgubitoare, şi nici ei nu ne pot dovedi nouă, deşi încearcă a o face, că existenţa României Mari nu e necesară. Dar ştiinţa socială ne poate spune în mod precis că, dacă urmărim scopul de a întări România Mare şi de a-i asigura viitorul, noi trebue să năzuim a scăpa cât mai repede de sionişti, comunişti, etc., şi ea ne poate arăta şi cele mai potrivite mijloace pentru atingerea acestui scop. Şi am putea înşira o serie de scopuri pe cari orice Român se străduieşte a le înfăptui: desrobirea economică a ţăranului, sporirea producţiei, echilibrarea bugetului, stârpirea corupţiei, buna organizare a educaţiei tineretului, întărirea armatei, concilierea conflictelor între clasele sociale, înlăturarea antagonismelor etnice, et., etc. Şi întru cât I. S. R. şi-a propus şi deslegarea problemelor de reformă socială, eram în drept să aşteptăm o sistematizare şi ierarhizare a acestor scopuri după importanţa şi actualitatea lor, şi în urmă o lămurire completă asupra mijloacelor de acţiune practică. In această a doua parte, sociologii Institutului ar fi trebuit să arate cum se pot aplica, în societatea noastră concretă, rezultatele cercetărilor sociologice.

Spre surprinderea noastră am constatat că şcoala sociologică a dlui *Gusti*, din care a ieşit manualul dlui *Petru P. Ionescu*, este o şcoală sceptică. Ea ne spune că legile sociale sunt nesigure şi cu desăvârşire problematice şi că ştiinţa socială este abia la începuturile ei. Dar atunci: de unde pretenţia de reformă socială? Ce rost ar mai avea, pentru acţiunea practică, un laborator de alchimie, sau de astrologie socială? Ar fi fost doar mai bine, ca dnii sociologi din şcoala dlui Gusti să aştepte rezultatele „monografiilor" şi ale celorlalte cercetări importante înainte de a intra în probleme de reformă socială! Abia după ce prin empirism şi observaţie, prin clasificarea faptelor adunate şi ordonarea fişelor, domniile lor ar fi ajuns să constate că Jidovii ne prădă ţara, ei ar putea trece la arătarea, iarăşi empirică, etc., etc., a mijloacelor potrivite pentru împiedicarea acestor jafuri.

Dar există o sociologie, necunoscută Institutului Social Român, care, în baza observării faptelor, a reuşit să fixeze legi sociale, să arate cari sunt condiţiile de existenţă a societăţilor omeneşti. Astfel zice Aristotel în „Politica" sa: *„Diversitatea de origină poate deasemenea să producă revoluţiuni, până când amestecul raselor devine complect; căci Statul nu se poate alcătui din primul neam venit, după cum nu se formează în orice împrejurări. De cele mai multe ori, prefacerile acestea politice au fost pricinuite prin admiterea la dreptul de cetăţenie a unor străini domiciliaţi de multă vreme, sau a unor noi sosiţi".*

Aristotel dă numeroase exemple din istoria cetăţelor greceşti. De atunci exemplele date de istorie au sporit se înţelege într'un mod extraordinar şi ele confirmă *legea generală: Clasa conducătoare a unui Stat trebue să fie omogenă.* Admiterea de elemente străine, neasimilate din punct de vedere fizic şi psihic, în clasa conducătoare, va slăbi şi distruge organismul social. Exemple de asimilare şi absorbire lentă a elementelor eterogene ne dă imperiul roman, iar în clipa ce această asimilare n'a mai fost cu putinţă începe decadenţa şi desoluţia. In imperiul britanic vedem aceleaşi fenomene: problema irlandeză n'a putut fi rezolvată decât prin crearea Statului liber irlandez, dat fiind că clasa conducătoare n'a putut asimila elementele irlandeze din cauza deosebirii de origine şi de religie.

Şi *Paul Barth* constată această condiţie de omogenitate pentru existenţa societăţii. El zice: (Die Philosophie der Geschichte als Soziologie, ed. a 3-a şi 4-a, Leipzig 1922,

© BCU CLUJ

pg. 125—126): *„Şi unde o minoritate păstrează nu numai o confesiune diferită de cea a marei majorităţi, ci şi o religie cu totul deosebită şi din care rezultă şi moravuri deosebite, fără ca diferenţa între majoritate şi minoritate să fie ştearsă prin idei filozofice, acolo această minoritate va fi un corp străin spiritual. In această situaţie erau, mai ales după cucerirea lui Timur, în Statele islamite creştinii sirieni, cari s'au concentrat în munţi şi au trebuit să se izoleze de populaţia islamită, cum în aceeaş situaţie sunt şi jidovii încă astăzi în multe părţi ale Europei, la cari însă, pe lângă diferenţa religiunii, se mai adaogă şi diferenţa obârşiei. Acolo unde Jidovii nu mai trăesc izolaţi, ideile mai noui comune formeaz ălegătura între ei şi împrejurimea lor. ELIMINAREA CORPURILOR STRĂINE INSĂ, CARI RĂMÂN STRĂINE, ESTE IN MOD EVIDENT O CONSECINŢĂ A PUTERII SOCIETĂŢII, DE-ACEEA EA ESTE PENTRU SOCIOLOG UN FENOMEN IMBUCURĂTOR. O primire a străinului, dacă nu se face în temeiul unor idei noui, ci în urma diminuării forţei ideilor vechi, n'ar fi decât un semn de slăbiciune"*. Barth afirmă că *intoleranţa* este un semn de putere spirituală.

Deci problema e destul de lămurită pentru ştiinţa socială, care ne arată, pentru cazul nostru concret, că eliminarea Jidovilor, dată fiind voinţa lor nestrămutată de a rămânea străini, este condiţie elementară şi fundamentală pentru existenţa Statului nostru. Şi atunci cum să ne explicăm că I. S. R. n'a văzut această problemă şi n'a cunoscut această lege şi cum să ne explicăm că dl *Petru P. Ionescu* n'a amintit în manualul său existenţa acestei legi, pe care elevii o pot lesne desprinde în temeiul cunoştinţelor lor istorice. Dar, considerând că I. S. R. împreună cu preşedintele său stă sub presiunea politicianismului jidovit, explicarea e destul de uşoară. Situaţia se prezintă în felul că I. S. R. stă în slujba tendinţelor imperialiste ale Jidanilor, din ţară şi străinătate, iar nu în slujba intereselor româneşti. Pe când condiţiile de existenţă ale Statului nostru reclamă reforme sociale în direcţia întăririi naţionalismului românesc intolerant, prin reacţiune împotriva intoleranţei jidoveşti, I. S. R. năzueşte să propage idei de toleranţă, de umanitarism şi pacifism, deschizând drum liber pentru aspiraţiunile de dominaţiune politică ale sectei mosaice. I. S. R., în loc să constate cu obiectivitate senină, decadenţa clasei conducătoare actuale, măcinată prin lupte de partid, coruptă prin banul jidovesc, dezorientată în problemele de organizare a activităţii în toate domeniile, şi în loc să constate necesitatea de reforme menite să dea clasei conducătoare omogenitatea fizică şi psihică, necesară pentru păstrarea integrităţii hotarelor patriei noastre, acest Institut contribue la slăbirea puterii de rezistenţă a clasei conducătoare şi-i pregăteşte o cădere sigură printr'o revoluţie, aşa cum trebue să se întâmple după legea stabilită de Aristotel.

E vorba acuma să vedem, dacă această *revoluţie, pregătită în mod sistematic de Jidanii sionişti, comunişti, socialişti, liberali, ţărănişti* — cu un cuvânt de Jidani, va avea ca rezultat instituirea dictaturii sovietice jidoveşti, sau dacă nu cumva, în clipa hotărîtoare, se poate ridica o nouă forţă, care să-i mături şi pe politicieni şi pe Jidani dela conducerea politică, instituind *„DICTATURA NAŢIONALISTĂ"*. Jidanii simt această posibilitate, şi ţipetele lor împotriva studenţilor prevestesc primejdia ce-i ameninţă. Pe de altă parte, şi marea mulţime a intelectualilor români, funcţionari, profesori, învăţători, etc., au început să discute posibilitatea unei reforme politice, care să oprească decadenţa şi destrămarea clasei conducătoare. Problema „dictaturii" s'a pus deci din ambele părţi.

Numai I. S. R. n'a pus această problemă, şi n'a crezut că ar fi momentul să lămurească cel puţin publicul asupra scopului şi mijloacelor. Dimpotrivă, I. S. R. ne-a dat iarăşi o serie de conferinţe, mai mult sau mai puţin interesante, despre „Experienţa politică şi socială contimporană, conferinţe cari, Doamne fereşte, vor apare într'un volum, lămurindu-ne asupra posibilităţilor de a întemeia *„PAN-EUROPA"*.

Intre timp „comuniştii" manifestează, în aplauzele presei jidoveşti din toată lumea, în toate oraşele noastre, iar poliţia şi jandarmii îi „păzesc" pe studenţii români ca nu cumva să spargă vre-un geam jidovesc, pe când Jidanii urlă în parlament şi în gazetele lor că aceşti studenţi sunt nişte barbari, cari trebuesc exterminaţi cu baionete şi gloanţe şi trebue aruncaţi în temniţe unde să le putrezească oasele. Şi I. S. R. vorbeşte de *„PAN-EUROPA"* şi *PACIFISM!!* Ce idilă în mijlocul unor frământări cari prevestesc furtuni sociale hotărîtoare pentru soarta Naţiunii Româneşti!

Dar să-i lăsăm pe aceşti fericiţi în visurile lor umanitariste şi să ne întoarcem la analiza problemei noastre: *ce şanse are la noi dictatura, şi anume dictatura de stânga (iudeosovietică) şi cea de dreapta (naţionalistă).*

II. Dictatura

Ce este dictatura? Este, ca să nu lungim vorba, concentrarea „puterii executive" într'o singură mână. „Dictatorul" apare însă în istorie sub diferite înfăţişări. El poate avea mandat limitat pentru înfăptuirea unui scop precis, mandat primit dela o autoritate legală, dela „suveran", fie acest suveran o persoană sau o corporaţiune (senatul roman). Acest dictator nu poate da legi, dar poate lua măsuri impuse de scopul urmărit cari pot fi şi extralegale. Dar dictatorul poate uni în mânile sale şi puterea executivă şi legislativă, astfel că dictatura poate trece în despotism. „Dictatura" este independentă de „forma imperii", adică ea e compatibilă şi cu monarhia şi cu oligarhia şi cu democraţia, dar ea îşi schimbă înfăţişarea după „forma regiminis", care este, în extremele ei, după difiniţia lui Kant, sau republicană, sau despotică (vezi Kant, Spre Pacea eternă).

Intr'o democraţie un demagog e un „dictator" mai despotic, decât poate fi un „dictator" într'o oligarhie bine consolidată, sau decât poate fi un „monarh absolut". Prin urmare, ar fi vremea ca cel puţin domnii cari fac adunări şi vorbesc despre dictatură să nu confunde noţiunile şi să nu opună „dictatura" — „democraţiei". Democraţia noastră e mai dictatorială şi despotică, decât o monarhie absolută, ne mai vorbind de monarhia constituţională, *care ea singură este „democraţie"*. Incepând cu Aristotel, şi ajungând la Locke, Montesquieu şi Kant ştiinţa politică (pe care I. S. R. nu o cunoaşte) a arătat că maximul de libertate şi democraţie se poate dobândi numai prin „separaţiunea puterilor", printr'o „constituţie mixtă", care să cuprindă elemente monarhice, oligarhice şi democratice. Confuziunea puterilor duce totdeauna la „despotism", la dictatură, oricare ar fi „forma imperii".

In situaţia aceasta de confuziune a puterilor ne găsim azi. E un rezultat al evoluţiei istorice. Prin

© BCU CLUJ

votul universal şi agitaţiile neîncetate ale demagogilor, puterea executivă reprezentată prin monarhul constituţional a fost tot mai mult restrânsă în folosul parlamentului condus de „şefii de partide", de demagogi. Rezultatul se cunoaşte şi din istorie şi la noi în momentele de faţă: lupte între şefii de partide, dezorganizarea şi corupţia în administraţie, jaf în banul public, mizerie economică, — mişcări revoluţionare. Rezultatul nu poate fi decât: dictatura, şi anume sau *dictatura prin mandat*, deci dictatura menită să restabilească situaţiunea puterii executive, şi să îngrădească sfera de competinţă a puterii legislative (a parlamentului; chestiunea dacă acest parlament e „corporativ" sau nu, n'are mare importanţă), sau *dictatura despotică* care să absoarbă şi puterea legislativă. *Cea dintâiu e reprezentată prin FASCISM, a doua prin BOLŞEVISMUL IUDAIC.*

Intre fascism şi dictatura militară e numai o deosebire formală, întrucât fascismul a organizat o armată proprie pentru a institui dictatura, pe când în Spania dictatura a fost instituită cu ajutorul direct al armatei. In mod necesar această dictatură se va întoarce spre „forma imperii" reprezentată prin „monarhia constituţională", aşa cum există şi în Statele Unite şi în Germania, numai că aceste monarhii sunt elective şi nu ereditare. Dictatura sovietică, iudaică, este forma despotismului extrem, este instituirea stăpânirii unei minorităţi prin teroare şi crime şi menţinerea ei tot prin aceste mijloace. Numai fanatismul, intoleranţa şi instinctele primitive ale Jidanilor au putut inventa această formă de guvernământ, împotriva tuturor legilor morale şi împotriva naturii omeneşti. Pentru noi această dictatură ar însemna căderea întregei naţii româneşti în robia cea mai cumplită, ar însemna dispariţia noastră din rândul popoarelor lumii.

Iată problema care se pune fiecărui intelectual român! Toate discursurile democratice, toate articolele de gazetă în care se amestecă dictatura, democraţia, parlamentarismul, Statul corporativ, etc., nu sunt decât vorbe şi iar vorbe fără nici un înţeles precis. Jidanii apără democraţia, şi toate măsurile cari ar scădea şansele instituţiei dictaturii lor, sunt antidemocratice, iar intelectualii români sunt aşa de prinşi în vraja democratismului, reprezentat chiar prin cel mai corupt despotism al şefilor de partide, încât *se sperie când se pronunţă cuvântul dictatură, şi mai ales se sperie de perspectiva să nu mai poată dobândi un mandat retribuit cu 1000 lei pe zi!!!*

Iată deci cum şansele bolşevismului cresc în funcţiune de retribuţia democratică! a parlamentarilor români. Şi nu se găseşte nimene care să-i trimită pe aceşti democraţi acasă la nevastă şi copii şi să pună rânduială în administraţia ţării, pentru a curma odată poftele hienelor comuniste! I-am putea chema apoi iarăşi pe aceşti reprezentanţi ai naţiunii, să facă legi în liniştе, şi scutiţi de grija de a se amesteca în administraţie, pela casa pădurilor, pela fondurile bisericeşti şi oriunde le miroasă a sperţ. Şi-ar redobândi şi ei demnitatea de oameni şi cetăţeni români şi nu s'ar face de râs cu slugi jidoveşti, cari pregătesc prăbuşirea Statului nostru.

DECI SĂ INDRĂZNIM A ROSTI CUVÂNTUL „DICTATURĂ" FĂRĂ SFIALĂ, CĂCI IN ACEST CUVÂNT E CUPRINSĂ POSIBILITATEA DE A FACE DIN STATUL ROMÂN O MONARHIE CONSTITUŢIONALĂ, PUTERNICĂ, LIBERĂ ŞI FERICITĂ.

Traian Brăileanu
Profesor la Universitatea din Cernăuţi.

Statutul „Tineretului L. A. N. C."

— Introducere —

„Tineretul L. A. N. C." e o Asociaţie de suflete generoase şi iubitoare de Neam, care luptă, cu un călduros avânt în contra *Primejdiei jidăneşti*, — şi pe care se reazemă, cu deplină încredere, „Liga Apărării Naţionale Creştine".

Făcând parte din Ligă, Asociaţia „Tineretul" trebuie să-şi primească organizaţia dela Şefii Ligii, — cari îi trimit „Statutul".

*

Inainte de toate, membrii acestei asociaţii trebuiesc să înţeleagă două lucruri de o importanţă capitală:

I. — „Tineretul L. A. N. C.", — fiind recrutat din *Intelectualitatea aleasă* a Naţiei, — e chemat să alcătuiască *Corpul profesoral* al Ligii şi să constitue un fel de *„Şcoală Normală"*, făcând parte din Ligă, — adică din *„Şcoala cea mare şi sfântă a Naţionalismului şi a Creştinismului"*.

„Tineretul" trebuie deci să fie, în acelaş timp, *naţionalist* şi *creştin*.

II. — „Tineretul L. A. N. C." mai trebuie să fie organizat ca o *oaste bine disciplinată* — care *„execută fără să discute"*, ordinele căpeteniilor ei.

Astfel „Tineretul" nu se va ocupa decât de *Invăţământul naţional* şi *creştin* al Masselor Poporului Român, — şi va evita orice discuţie, mai ales cu *caracter politic de partid.*

S T A T U T

I. — Recrutarea Membrilor

Art. I. — Asociaţia „Tineretului L. A. N. C." se compune din *Studenţii* tuturor Universităţilor, — *Elevii* tuturor Şcoalelor superioare, — precum şi din toţi *Titraţii* cari şi-au terminat studiile şi se îndeletnicesc cu vre-o profesie oarecare.

Studentele din Universităţi şi din Şcoalele superioare, formează *Secţii femenine* ale „Tineretului L. A. N. C."

Art. 2. — Numărul membrilor e nelimitat.

Art. 3. — Elevii din Şcolile secundare, ce voiesc să facă parte din Asociaţie, formează *Secţii de educaţie*, deosebite.

Aceste secţii sunt conduse de Membrii „Tineretului L. A. N. C.", — delegaţi *ad hoc* de *Centru*, — cari sunt *obligaţi* să alcătuiască, din elevii recrutaţi în Şcoalele secundare, *Fraţii de Cruce"*, şi să le educe în spiritul Ligii.

Iar când elevii vor intra în Universitate, ei vor deveni de drept Membrii activi ai „Tineretului L. A. N. C."

II. — Organizaţia.

Art. 4. — „Tineretul L. A. N. C." se compune din Secţii.

O Secţie reprezintă *un an de studiu.*

Ea e condusă de un Şef, sau Preşedinte, — ce e ales, pentru un an, de camarazii lui, — şi e numit de *Centru*, după prealabilă cercetare.

Preşedintele e ajutat de doi Vicepreşedinţi, — care îl pot înlocui în caz de boală, — şi de un Secretar, care întocmeşte un registru cu numele Membrilor înscrişi. Acest registru va servi şi în anul următor, când va fi predat noului Secretar.

Art. 5. — O Secţie comunică, prin Preşedintele ei, cu alte Secţii şi cu *Şefii* imediat superiori (Decan, Rector), ai Organizaţiei, —

© BCU CLUJ

iar, prin acești din urmă cu *Centrul*.

Art. 6. — Alegerea Președintelui și a Comitetului Secției se face prin bunăînțelegere și prin aclamație.

Și numai în cazul excepțional, când doi Membrii, de aceeaș valoare, candidează pentru un acelaș loc și nu ajung să se înțeleagă, alegerea se face *din oficiu*, de *Centru*,— după o anchetă, cu ascultarea părților adverse.

Art. 7. — *„Secțiile femenine"* și *„Secțiile de educație"* au o Organizație analoagă cu a Secțiilor „Tineretului L. A. N. C."

Ele se pun în legătură cu *Centrul* prin Inspectoratul respectiv.

III. — Gradele ierarhice.

Art. 8. — Cum într'o Facultate, sau într'o Școală superioară, sunt mai mulți ani de studii și deci mai multe Secții, Președinții acestor Secții formează împreună „Consiliul" Facultății sau al Școalei superioare.

Ei se întrunesc și aleg, dintre ei, tot prin aclamație, pe cel mai capabil,—care e numit de *Centru*, „Decan", și care reprezintă Facultatea sau Școala respectivă.

Și cum o Universitate e compusă din mai multe Facultăți, Decanii acestor Facultăți se întrunesc cu cei ale Școalelor superioare, și formează „Senatul Universității".

Ei aleg dintre ei, iarăși prin aclamație, pe cel mai calificat, — care e numit, de *Centru*, „Rector" și care reprezintă întreaga organizație a „Tineretului" dintr'o localitate universitară.

Astfel, Organizațiile din București, Iași, Cluj, Timișoara, Chișinău, etc., au fiecare câte un Rector al „Tineretului".

Art. 9. — Singuri Rectorii și Decanii sunt în legătură cu *Centrul*.

Prin Decani, *Centrul* află cum lucrează secțiile, — acordă diferitele grade ierarhice, — și e pus în cunoștință de contestațiile ivite la alegerile Președinților și Comitetelor Secțiilor.

Art. 10. — Pentru conducerea „Tineretului" L. A. N. C.", *Centrul* utilizează un *Comitet de Inspecție* compus din Membrii titrați, — care fac parte din „Marele Consiliu al Ligii", — și cărora le dă *delegații speciale*, pentruca să inspecteze activitatea Asociației în diverse direcții.

Astfel, unul din acești delegați e însărcinat cu îndeplinirea publicării ziarului, revistei, broșurilor, manifestelor;

altul, cu inspecția îndatoririlor religioase;

al 3-lea, cu activitatea propagandei în Țară;

al 4-lea, cu propaganda din Străinătate și cu stabilirea de legături între „Tineret" și Organizațiile similare din diferite Țări;

al 5-lea, cu inspecția activității *„Secțiilor femenine"*;

al 6-lea, cu inspecția activității *„Secțiilor de educație"*;

al 7-lea, cu inspecția excursiilor, a sporturilor, etc...

Toate Oragnizațiile Universităților, ale Facultăților și ale Școalelor superioare, — precum și aceea a Comitetului de Inspectori, — sunt puse sub supravegherea directă a *Centrului*, — care lucrează printr'un Delegat general.

IV. — Indatoririle naționale ale Membrilor.

Art. 11. — Membrii „Tineretului L. A. N. C.", fiind toți *Școlari*, au două feluri de îndatoriri, — după cum ei se află în *perioada școlară a anului* sau în *timpul vacanțiilor*.

a. — In *perioada școlară*, Membrii au obligație primordială: — aceea *de a se instrui*, pentru ca să devie, mai târziu, Maeștri în Profesia pe care o vor îmbrățișa și să fie astfel *Factorii Progresului civilizator*, de care Națiа are o nemăsurată nevoe.

Prin urmare, în această perioadă, ei trebuiesc *să nu se ocupe decât de Învățătură*.

Totuși, în cursul anului școlar, ei pot contribui la răspândirea, printre Camarazi, a *„Doctrinei L. A. N. C."*, — făcând pe aceștia să citească publicațiile de propagandă scrise de Conducătorii Ligii, — publicații ce se pot procura la *Centru*.

In plus, ei sunt datori să nu cumpere nimic dela Jidani.

b. — *Vacanțiile* constituesc adevărata epocă de activitate a „Tineretului L. A. N. C."

In timpul Vacanțiilor, Membrii devin *Apostolii propagatori* ai *Doctrinei naționale cuziste*, — pe care trebuie să o împrăștie, cu profuzie, în propriile lor familii, — printre cunoscuți, — și printre necunoscuți, pe care întâmplător îi întâlnesc în cale.

Ei trebuiesc să se întreacă, care mai de care, să facă cât mai mulți aderenți Ligii. — și să înființeze cât mai multe „Frății", din persoane neînscrise în Ligă.

Și cum mulți dintre dânșii sunt din orașele din Provincie, sau locuesc chiar la Țară, ei trebuesc să întocmească fiecare o serie de Conferințe sau de Șezători, cu sau fără Serbări, — dar ținând întotdeauna seama de preceptele Moralei Creștine, — în care să dea citire unor fragmente din publicațiile susmenționate, — și în urmă să le deslușească verbal auditorilor.

Dar, pentru ca să fie apți a îndeplini acest înalt scop, ei trebuiesc, mai întâiu să *citească*, să *recitească* și să *mediteze* aceste publicații, — căci un profesor nu poate să explice clar elevilor lui decât *Adevăruri*, asupra cărora el a căpătat, prin studiu, o convingere deplină și nestrămutată.

V. — Indatoririle religioase.

Art. 12. — Liga Auărării Naționale fiind *Creștină*, trebuie ca acest sfânt epitet *să nu rămâie literă moartă*.

E deci indispensabil ca cei mai distinși reprezentanți ai ei să devie *adevărați Creștini*, citind, recitind și meditând *Sfintele Evanghelii*, *Faptele* și *Epistolele Apostolilor*, — și, ca deslușire, publicația „Biserica și Sinagoga" ce în curând va ieși de sub tipar.

Dar nu e de ajuns.

Mai trebuie ca, în toate Duminicile și în toate principalele Sărbători, ei să meargă la Biserică, — unde să aducă prinosul adorației dumnezeescului Învățător, — ce, în fiecare zi, în timpul Liturghiei, se jertfește pentru *iertarea păcatelor*, întregei Omeniri.

In Bisericile ce n'au cor, Membrii „Tineretului" pot să cânte în locul corului și astfel să dea răspunsuri la rugăciunile Preotului.

Efectul unor asemenea manifestații de pietate va fi de sigur covârșitor, — și va aduce la Creștinătate și deci în Ligă, o mare mulțime de indiferenți.

De altfel la ieșirea din Biserică, și chiar pe stradă Membrii „Tineretului" vor putea împărți Statutele „Frățiilor L. A. N. C.".

VI. — Indatoririle Șefilor.

Art. 13. — Președinții Secțiilor sunt datori să aibă registre, în care să însemneze *purtarea națională* și *religioasă* a tuturor Membrilor „Tineretului", activitatea propagandei lor personale, precum și zelul depus în îndeplinirea însărcinărilor, — în vederea recompenselor pe care le va acorda *Centrul*.

Art. 14. — Decanii și Rectorii sunt în legătură directă cu *Centrul*.

Ei primesc ordinele *Centrului* și le transmit Secțiilor spre executare.

Art. 15. — Toți Șefii au datoria să stimuleze și să activeze propaganda, — de a cărei lâncezire ei sunt răspunzători.

© BCU CLUJ

Art. 16. — *Centrul* se află în Bucureşti, strada Calomfirescu 17.

VII. — Propaganda.

Art. 17. — Propaganda se adresează tuturor Românilor, — şi anume:

1. — Ţăranilor agricultori, — Negustorilor, — Meseriaşilor, — Funcţionarilor, — Profesioniştilor liberi;

2. — Muncitorilor din regiunile miniere şi petrolifere, — din Porturi, — dela Căile ferate, — de prin Uzine, Fabrice, Ateliere, etc.;

3. — Tinerimii din Şcoli, — şi din Armată.

Asupra acestor trei categorii, trebuie să se îndrepteze activitatea Membrilor propagandişti,—cari vor avea să lupte, în primul rând împotriva *Comunismului jidănesc* şi *Franc-Masoneriei*, ce au pătruns printre Muncitori şi printre Ostaşi, şi să combată *Sectele subversive iudaice* (Adventismul, Sabatismul, etc.), ce atacă Biserica creştină.

VIII. — Insignele şi recompensele.

Art. 18. — Toţi Membrii „Tineretului L. A. N. C." vor purta insignele Ligii, — care se deosebesc după grade. (Vezi *Statutul* special pentru „Insigne").

Insignele se pot procura la *Centru*, care le vinde în cost.

Ele servesc *Centrului* pentru stabilirea numărului Membrilor, şi sunt eliberate împreună cu un *Brevet personal*, ce le justifică.

Nimeni nu le poate cumpăra din Comerţ, — şi nimeni nu le poate purta, *fără învoirea Centrului.*

Art. 19. — Când un Membru se distinge prin zelul şi activitatea sa, el e răsplătit, de *Centru*, printr'o citare solemnă la „Ordinea de zi" — şi printr'o înaintare în ierarhie.

IX. — Dispoziţii generale.

Art. 20. — La intrarea în „Tineret", nu e trebuinţă decât de o petiţie semnată de candidat, în care el cere *Centrului* admiterea. Nu e nevoe să se ia *legături prin Jurământ.*

Ieşirea din „Tineret" are loc ori prin expulsare, decretată de *Centru*, — ori prin o demisie semnată şi motivată, înaintată *Centrului.*

Vice-Preşedintele „L. A. N. C."
Dr. N. C. Paulescu
Profesor la Universitatea din Bucureşti

Aprobat
Preşedintele suprem al „L. A. N. C."
Prof. A. C. Cuza

„Vlad Ţepeş" şi Jidanii

In ziarul dlui Grigore Filipescu, *în* Epoca *din 25 Nov. 1929, No. 247, sub titlul* Mauriciu Blank, *se preaslăveşte memoria acestui Evreu, pentru faptele sale mari* în concordanţă cu interesele Statului Român, *dându-i-se aureola luptătorului naţional, în economia financiară a ţării şi încadrându-l astfel între figurile istorice ale Neamului Românesc.*

Se zice între altele: A murit „Mauriciu Blank. Deşi albit de ani, era încă în plină activitate, ajutând conducerea formidabilei instituţii financiare pe care el o creiase, şi contribuind de multe ori la soluţionarea problemelor financiare ale statului român..., în finanţa noastră... a fost figura cea mai proeminentă... creator genial... In timpul războiului de intregire M. Blank a dat statului un larg ajutor... îşi plecă părintește urechea la nevoile celor mulţi... *rege al finanţei.* Nicolae Filipescu n'a propus nici odată pe nimeni la Jokey-Club. A voit însă să fie nasul lui Mauriciu Blank.

„Marele financiar a refuzat însă propunerea lui Nic. Filipescu, deşi nu putea fi nici o îndoială asupra izbânzii.

„România pierde în Mauriciu Blank un neîntrecut realizator şi un suflet mare".

„Odihnească-se în pace. Şi-a făcut din plin datoria şi a binemeritat dela patria sa".

Cu disgust citesc aceste rânduri unde se tămâiază incarnarea iubirii de argint, „regele finanţei", Jidovul cămătar, creatorul formidabilei bănci jidoveşti, speculându-se acest popor nenorocit şi întemeind din roadele acestei specule fără hotar, formidabila bancă jidovească Marmorosch Blank.

Jidovul speculator şi cămătar, care fără nici o muncă productivă în răstimp de 50 ani a speculat roadele celor ce muncesc: şi la câmp, şi în păduri, şi la sate, şi în oraşe, în aşa fel, până ce acestia au ajuns în starea de jale si proletariat în care îi vedem: El astăzi stăpâneşte formidabila bancă de sute şi de mii de milioane.

Dar nu face nimica, Române, întoarce-ţi ochii tăi, de către cele pământesti, si roagă-te lui Dumnezeu să te ia de aici, unde împărăteşte Iuda. Tu nădăiduesti în împărăţia cerului, ce din mila părintească, si îngăduirea lui Mauriciu Blank, si prin sărăcirea ta completă, înainte de vreme ţi se deschide.

Şi crede acestea toate, Române, căci doar în numele lui „Vlad Ţepeş" *se spune că* „România perde în Mauriciu Blank un suflet mare şi un neîntrecut realizator de comori" — călcând în legea lui Iuda după arginţi.

Odihnească-se în pace, şi-a făcut din plin datoria.

Da şi-a făcut datoria, ca Jidan, în conformitate cu Talmudul lui, reuşind să aducă la sapă de lemn atâţia închinători de-ai lui Hristos, bieţi Români şi creştini, depe pielea cărora şi-a gheşeftat averile.

Şi tot în litera acelui Talmud a reuşit să înghesuie atâţia închinători în jurul său din mai marii neamului nostru, miniştri, judecători şi profesori, aparţinând tuturor partidelor jidovite, câţi grăbesc din interese băneşti şi închinându-se aceluiaş viţel de aur, să-şi mintă şi înşele pe fraţii de acelaş sânge şi să-i dea vânduţi Jidanilor ce-i exploatează.

Iar fiul marelui Nicolae Filipescu *merge şi mai departe cu încălcarea demnităţii naţionale în picioare, atunci când îşi permite, pe propriul său tată, să-l dejosească în public, dând pe faţă celor ce n'au ştiut refuzarea lui Nicolae Filipescu de către Jidanul Blank în chestia de năşie a acestuia la Jokey-Club.*

Că Nicolae Filipescu, ca primar al capitalei, va fi fost avizat şi va fi căutat bunăvoinţa bancherului Jidan, spre a putea contracta împrumuturile de lipsă capitalei, o înţelegem.

Că Jidanul capitalist a deschis larg pungile sale, nu spre a ajuta el statul român şi comuna Bucureşti, ci spre a le exploata cămătăreşte, continuând mărirea averilor câştigate, depe indivizii producători extinzându-o şi pe comunităţile lor, deasemenea o înţelegem.

Dar ca fiul lui Nic. Filipescu, să coboare pe tatăl său, pe marele Filipescu care nu-i aparţine numai lui, căci el este al întregului Neam, să-l „coboare, zic, pe tatăl propriu în faţa Jidanului căruia se închină . . . E PREA MULT, E GREU DE INTELES:

SI INCĂ IŞI MAI ZICE „VLAD ŢEPEŞ".

Domnule Grigore Filipescu: SI VLAD ŢEPEŞ VA FI AVUT JIDANI? SI VLAD ŢEPEŞ S'O FI INCHINAT LA JIDANI?

Vai de fiii acestui neam, ce se depărtează de strămoşi, ca Grigorie Filipescu de Tatăl si ca „Vlad Ţepeş", de acela al Istoriei, pe care în zilele noastre prin o dictatură cu Jidanii, ar vrea să-l reprezinte.

N. Popa profesor — Cluj.

© BCU CLUJ

Nolle mişcări studenţeşti

La congresul studenţesc dela Craiova, s'a cerut din nou autorităţilor, introducerea lui *„Numerus Clausus"* în Universităţi şi şcoli speciale, pentru buna propăşire a culturii naţionale aşa de primejduită şi pentru însuşi viitorul nostru ca Neam.

Cererea noastră a răsunat în pustiu ca şi de alte dăţi, căci mai marii noştri nu vreau să o ia în considerare, socotind că studenţimea în exuberanţa ei tinerească, nu vede realitatea — punându-ne în faţă veşnicul ordin şi suprem argument: *„la carte"*.

Să nu creadă nimeni că studenţimea nu este convinsă de puterea nebiruită a cărţii şi a ştiinţei şi că dorinţa ei intimă n'ar fi aceea de a se dedica cu totul cărţii, aceasta fiind rostul ei.

Dar dece nu caută să vadă conducătorii noştri, că tocmai acolo unde ne trimit cu atâta tărie şi convingegere, *noi nu mai avem loc de numărul imens al străinilor, care creşte în fiecare zi?!* Dece nu vreau să pătrundă mai adânc în durerile noastre, să le cerceteze amănunţit şi să ne trateze ca pe nişte fii, iar nu ca pe duşmani, înversând rolurile şi uitându-şi datoria sfântă de părinţi plini de grijă pentru viitorul nostru?

Căci dacă urechea lor ar fi mai aplecată şi mai binevoitoare cu noi, ar auzi multe lucruri dureroase, spuse cu liniştea care o încearcă fiul, când vorbeşte cu încredere tatălui său.

Le-am spune că în Facultăţile noastre noi ne simţim streini; că suntem provocaţi de atitudinea obraznică a duşmanilor; că ne jignesc în fiecare zi; că de multe ori abia avem loc prin unghiere; că noi suntem socotiţi venetici; că nu mai putem!

Am spune mai departe cu bunăcuviinţa caracteristică Românului, că nici unii domni profesori nu ne sunt prieteni, că ne urăsc şi nu sunt la înălţimea chemării lor! Eşind din sfera vieţii universitare şi trecând la cea socială, pe care conducătorii de mâine trebuie să o cunoască şi să se ocupe de ea, am ruga pe cei cari au frânele statului în mână şi le-am cere să închidă graniţele pentru atâtea milioane de venetici, cari se scurg la noi din toate părţile, *silind pe Români să plece din Ţara lor*! Am cere să se facă dreptate acelora, cari ne-au dat pe *Avram Iancu*, pe *Horia*, *Crişan* şi pe *Cloşca* — Moţilor — peste cari domneşte Jidanul Tischler **Mor.** Am cere ca leagănul descălecătorului *Dragoş* — Maramureşul — să rămâie o cetate a Românismului acolo la nord şi nu o provincie jidănească cu Gröedel în frunte. Am mai cere ca Bucovinei „piatra nestimată" din coroana Marelui *Ştefan-Voevod* să i se lase coroana de brazi a munţilor săi, iar pentru Anhauch să se găsească o cracă unde să primească adierile vântului românesc şi am mai cere ca Basarabia să fie curăţată de pârcălabi ca Zipstein, iar Moldova noastră scumpă să rămâie pământ sfânt pentru noi, nu pentru Jidani. Şi-ar fi încă multe de cerut.

Conducătorii noştri ar vedea că avem dreptate. Prea multă dreptate!

*

Noi nu suntem crezuţi, nici ascultaţi. Ori dacă suntem ascultaţi, nu ne crede nimeni şi suntem bănuiţi totdeauna! De geaba invocăm argumente, dovezi şi tinereţea noastră cu bunăcredinţa ei. — Dar totdeauna am avut dreptate, căci prin noi vorbeşte neamul!

Şi acum pentru dovedirea unor afirmaţii, lăsăm mai jos să vorbească cifrele cu limba lor rece şi mută, totuşi atât de vorbitoare. Cine crede în ele se va îngrozi! Iată situaţia Universităţii din Iaşi pentru anul 1926—27 *):

	Creştini	Jidani
Ştiinţe	— 978	— 165
Drept	— 1598	— 309
Litere	— 496	— 127
Medicină	— 346	— 298
Farmacie	— 71	— 492
Total	= 3489	— 1382

deci Jidani în total 39.6%.

Pentru anul şcolar 1927—28:

Litere	— 445	— 81
Ştiinţe	— 1114	— 236
Drept	— 1400	— 311
Medicină	— 324	— 267
Farmacie	— 70	— 361
Total	= 3353	— 1256

deci Jidani 37.7 %.

Să notăm că în numărul creştinilor intră şi Ruşi, şi Ruteni etc.

*

In timpul din urmă s'au observat din nou agitaţii în sânul studenţimii. Falşi patrioţi şi aceia cari sunt împiedecaţi de a vedea realitatea, de arginţii lui Iuda, se întreabă şi ne întreabă şi pe noi: care este mobilul acestor noi mişcări? Răspundem că toate reacţiunile acestea au la bază *numai şi numai provocările neobrăzate ale Jidănimii, care nu se astâmpără.*

La Timişoara un comisar jidan dă ordin să tragă cu gloanţe în studenţi, făcând mai mulţi răniţi. — La Cluj ziarul jidano-maghiar „Ellenzék" publică ştiri calomniase la adresa studenţimii. — In Bucureşti se elimină studenţi pentru faptul că au ridicat câteva hârtii şi cranii suspecte dela o lojă francmasonică, iar la Iaşi rabinii se adună şi cer în cor guvernului, să dispună ca Sâmbătă Jidanii să nu ţină prăvăliile şi havrele deschise, iar Jidănaşii să fie scutiţi de a merge la şcoală în aceea zi, promiţând că vor ţinea deschis Duminecа, nerespectând repausul duminecal şi murdărind sfinţenia zilei — otrăvind cu metilic pe bieţii Români.

In afară de acestea numărul lor enorm nu este o continuă provocare?

La toate acestea şi la desele refuzuri din partea autorităţilor şcolare şi de stat, de a soluţiona dezideratele noastre, studenţimea a reacţionat şi va reacţiona căutând să impună cu forţa, legalitatea, acolo unde lipseşte!

Jidănimea nu mai poate urla în străinătate despre „barbarismul", „huliganismul", „teroarea" Românilor, căci li se răspunde cu sânge dela Berlin şi Atena, ca şi dela Viena, Praga, Varşovia, Salonic.

Şi mai presus de orice, ţinem să se ştie, că pe acest pământ strămoşesc în care-şi dorm veşnicia, strămoşii şi eroii nostri nenumărati, noi ne aflăm LA NOI ACASĂ ŞI CUI NU-I PLACE PURTAREA NOASTRĂ SĂ PLECE, PÂNĂ NU-I TÂRZIU!

ION BANEA
— student —
— Iaşi. —

*) Cifrele sunt luate după Anuarul publicat de *Rectoratul Univ. din Iaşi*, pt. anii 1926—27—28.

ANUNŢ.

Revista „NOI" redactată de Studenţimea Universitară română din Cluj, în anul scolar 1913—14 se găseşte în număr de vre-o 50 volume la d-na văd. MARIA BARIŢIU Str. I. C. Brătianu No. 13 Cluj. Cei-ce vreau să aibă o amintire din acele vremuri pot să o aboneze la adresa sus numită pe suma de 300 Lei volumul. Această sumă din motivul că două numere sunt incomplete şi trebue tipărite din nou.

Asociaţia Studenţilor Academiei de înalte studii comerciale şi industriale din Cluj, şi-a constituit pentru anul academic 1929—30 următorul comitet: Preşedinte: Traian Postescu. Vice-Preşedinte: Ştefan Crucean. Secretar general: Ion Petrean. Cassier: Andrei Danicico. Bibliotecar: Nicolae Susan. Controlor: Alexandru Pinter. Secretari de şedinţă: Constantin Orăşanu, Alexandru Diaconescu. Membrii în comitet: Aurel Socaciu, Ioan Vancea.

© BCU CLUJ

In legătură cu „Marele Orient"

— Pe marginea scrisorii inginerului Art. Popescu —

Marele român şi patriot înfocat Art. (poate Artenie, poate Artur, poate Artaxerxe) Popescu ne-a făcut praf printr'o scrisoare apărută în „Dimineaţa" — scrisoare trecută, desigur, prin mâna secretarului de redacţie *Kohnitz* şi dată publicităţii „pentru lămurirea publicului cititor" (ah! publicul cititor al „Dimineţii"...) Căci, ce să mai spunem: d. inginer Art. Popescu, noul şi redutabilul polemist, ne-a distrus, atât pe noi, cât şi pe d. Romulus Seişanu, primul redactor al „Universului".

UN SCURT ISTORIC AL FAPTELOR

Ştiut este că, în ziua de 10 Decembrie, un grup de studenţi bucureşteni a pătruns în Loja masonică a „Marelui Orient" şi a devastat-o. Un fapt divers care, totuş, privit prin prisma naţionalismului integral militat de noi şi de studenţimea creştină din România, trebuie considerat ca o lecţie ce se cădea neapărat s'o primească politicianii noştri „profani în materie", cum îi place să se considere însuşi subsecretarul de stat dela Interne, Dere.

Incidentul, abia aşteptat de apaşii anonimi ai condeiului, găzduiţi în oficinele răumirositoare din Sărindar, a luat proporţii nebănuite. Cu scopul de a se creia, bineînţeles, proteste în străinătate şi mai ales— aceasta ne bucură! — pentru a ne provoca...

Dintre ziarele româneşti, singurul care a dat alarma a fost „Universul", prin pana curagioasă a primului său redactor Seişanu. Intr'adevăr, într'un articol apărut în ziua de 14 Decembrie, d. R. S. dă oarecari lămuriri — atâtea câte îi permit legăturile ce le are cu colegul său de redacţie Leontin Iliescu... — asupra francmasoneriei:

„*Marele Orient* — scrie dsa — e o organizaţie împărţită în două mari compartimente: primul compartiment este rezervat naivilor (printre cari se numără şi d. ing. Art. Popescu — N. R.), atraşi de mirajul formulelor umanitariste; în celălalt operează, pe alt plan, amatorii de revoluţiuni, duşmanii statelor unitare naţionale şi ai armoniei sociale".

Pentru noi afirmaţia dlui R. S. nu constitue, bineînţeles, o noutate, căci lucrurile acestea ni le-au adus la cunoştinţă şi *Ed. Drumont* şi dnii prof. dr. *Paulescu* şi prof. *I. C. Cătuneanu*. Trebue însă să precizăm că francamasoneria e organizată pe loji suprapuse şi că naivii cari compun, spre exemplu, o loje inferioară — cum sunt dnii ing. Art. *Popescu*, *Vaida-Voevod*, gen. *Er. Nicoleanu*, *Romulus Voinescu*, ing. *Solacoglu*, dr. *Gheorghian*, *Argetoianu*, gen. *Moşoiu*, *Leontin Iliescu*, etc. habar n'au cine formează lojile superioare, dela care primesc ordine şi directive.

POLEMICĂ

Articolul dlui Seişanu — deşi autorul a ocolit multe adevăruri privitoare la organizaţia ocultă jidovească a francmasoneriei — a fost succedat de tunete şi fulgere, în Sărindar. Chiar a doua zi „Dimineaţa" publică o notiţă — anonimă bineînţeles — în care d. R. S. e făcut, pur şi simplu nebun. Consecinţa? „Universul" recunoaşte că loja din România e „naţională", că n'are legături, că e deosebită de loja internaţională a „Marelui Orient".

SCRISOAREA DLUI ING. ART. POPESCU

Concomitent însă cu „precizarea" apărută în „Universul", adică în ziua de 15 Dec., apare în „Dimineaţa" o scrisoare a dlui Art. Popescu — scrisoare ce face obiectul articolului nostru.

CE AFIRMĂ D. ING. POPESCU?

Domnul Art. Popescu se repede cu toată furia asupra dlui Seişanu, făcând, fără să-şi dea seamă, ca orice naiv, jocul lui Socor şi a celorlalţi puşcăriaşi pe cari ziaristica românească îi tolerează încă. Şi se întreabă apoi onoratul inginer: „unde a citit d. R. S. naivităţile acestea", adică de unde ştie că francmasoneria e un pericol. Ca şi când n'ar fi scris chiar d. R. S. că a aflat aceasta „din cărţi şi publicaţiuni documentate apărute în Franţa, Anglia, Italia, Spania, America". Sau, poate, d. inginer *uită dela mână până la gură* — vorba românului!

Dar să zicem că d. R. S. s'a inspirat din broşuri antisemite, adică din d. prof. Paulescu. Am fi bucuroşi să ştim cu ce s'a relevat d. ing. Art. (poate Artenie, poate Artur, poate Artaxerxe) Popescu în ştiinţă, pentru a fi îndreptăţit să se atingă de eminentul nostru savant, a cărui activitate are tupeul s'o compare cu „lumina opaitului şi a feştilei cu seu".

Şi mai scrie onorabilul domn inginer că studenţimea ar trebui „să se închine cu pietate" uneltelor masonice, căci francmasoneriei i se datorează „libertatea studiului" şi că „toţi marii înaintaşi ai României de azi au primit Lumina din Lojile franceze".

Sigur că o minte sănătoasă refuză să primească asemenea afirmaţiuni şi credem că simpaticul Artenie, Artur sau Artaxerxe nu şi-a greşit locul dacă a intrat într'o organizaţie care se închină la tot felul de „unelte" şi cranii, aşa cum pensionarii drului Obreja se cred împăraţi şi regi...

UN „MIC ISTORIC" AL FRANCMASONERIEI?

Dar iată că d. ing. Art. Popescu se crede chemat să ne servească şi „un mic adevăr istoric". Cu acest prilej d-sa pretinde că patriotismul e altul decât acela al tineretului naiv (studenţimea — N. R.), care bate oamenii „paşnici" (dezertorii de pe front, speculatorii mizeriei obşteşti, anarhiştii à la Max Goldstein — N. R.) sau distruge locaşurile de rugăciune (Sinagogile unde se propagă religia criminală a lui Israel — Talmudul, Thora, etc. — şi care servesc drept cluburi politice şi cuiburi comuniste — N. R.). Nu ne surprind nici acum afirmaţiile dlui ing. Popescu, căruia — dupăcum o declară chiar dsa—îi e indiferent dacă se închină lui Dumnezeu, Alah sau Iehova, ori dacă e român şi-l chiamă Popescu, dacă e jidan şi-l chiamă Rabinovici, dacă e musulman şi-l chiamă Nastratin Hogea.

Se datoreşte unitatea Italiei francmasoneriei? Ştim. Ceva mai mult: în 1870 carbonarii (francmasonii italieni) distruseră Roma, răsturnară pe Papa şi devastară bisericile, omorând preoţii şi batjocorind altarele. Aceasta pentrucă Papii Piu al VII-lea, Leon al XII-lea, Piu al VIII-lea şi Grigore al VI-lea s'au ridicat împotriva francmasoneriei.

Şi chiar dacă admitem — odată cu d. ing. Artur sau etc. — că unitatea Italiei se datorează francmasoneriei, cum se explică atunci că fraţii noştri dela sud îl rabdă pe Mussolini, care ştim că a desfiinţat francmasoneria din Italia? Să meargă acolo d. Popescu, să le spună adevărul!

Mai departe, în „micul istoric", d. Artur sau etc. îl întreabă pe d. R. S. dacă vede patriotism în chinurile inchizitoriale la care a fost supus călugărul filosof Giordano Bruno.

© BCU CLUJ

Il întrebăm şi noi pe d. inginer cu pricina dacă vede „umanitarism" în uciderea lui Ludovic XVI, a Mariei Antoaneta şi a copilului Ludovic XVII, datorită cavalerilor Templieri, transformaţi în francmasoni. Au făcut aceasta ca răzbunare, căci Filip cel Frumos a ars, în anul 1314, pe Jaques de Molay, şeful francmasonilor francezi. Notaţi bine: *ca răzbunare.* Atunci cum rămâne cu declaraţia sentenţioasă a amicului Art. Popescu, anume că „omenirea nu progresează prin ură, ci prin iubire"?

Naivule şi prea fericitule domn Art. Popescu!

Şi voi, toţi naivii cari vă încredeţi în ademenitorul principiu care spune că: „Francmasoneria priveşte pe toţi oamenii — indiferent de culoare şi credinţă — ca fraţi egali şi ca oameni cu aceleaşi drepturi la viaţă"!

A se slăbi, căci prea e cusută cu aţă albă. Prea e clar că francmasoneria e în funcţie de interesele jidoveşti şi viceversa.

Căci altfel cum putem explica zelul cu care presa jidovească ţipă ori de câteori se atinge cineva de „fraţi" şi tace când un Max Goldstein aruncă o bombă?

Ce interes are să vă susţină, simpaticule domn Popescu, presa pe care o numeşti „independentă" şi care „e condusă de spiritul lui Rosseti, întrupat în uriaşii condeiului Beldiman şi Mille", dar scrisă acum de Graur-*Brauer*, Nedelea-*Nadler*, Popa-*Popper*, Lăzăreanu-*Leizerovici*, Ţăranu-*Bauer*, Munteanu-*Berger*, Călugăru-*Sabetay*, Emilian-*Eisenberg*, Roşu-*Rottman*, Felea-*Feller*, Ygrec-*Glückman*, Brănişteanu-*Braunstein*, Soreanu-*Sonnenfeld*, Fagure *Honigman*, etc., etc.?

Potoleşte-ţi zelul, dle inginer Art. Popescu. Mai ales când trăeşti într'o ţară locuită de „huni"!

Liber eşti să te închini şi lui Moise, şi lui Mohamed, dar nu ţi-e îngăduit să ne batjocureşti înaintaşii. Căci numai francmasoni n'au fost — cum îţi place să spui — Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Ţepeş, Tudor Vladimirescu, Eminescu, Conta, Haşdeu, Maiorescu, Filipescu, Take Ionescu şi toţi aceia cărora le datorăm *libertatea* şi *lumina.*

Un renegat, mai ales dacă-l chiamă Popescu, e mai bine să tacă, decât să spună prostii. E şi mai prudent...

Ion I. Angelescu
— Prahova —

Marea Lojă a Orientului

In Nr. 290 din 14. XII. 1929, ziarul „Universul" sub titlul: „*Student eliminat din Academia Comercială*", publică un comunicat al rectorului Academiei de inalte studii comerciale şi industriale din Bucureşti, prin care studentul din anul preparator *Auneanu .Const.*, s'a făcut vinovat de insubordonare, tulburări şi înfrângerea regulelor de onoare, pentru care motiv a cerut Consiliului eliminarea pentru totdeauna din Academie a zisului student şi comunicarea deciziunei colegului rector al Academiei din Cluj, pentru a o avea în vedere.

Această pedeapsă cerută de rectorul Academiei, este nu numai din cale afară de aspră, dar şi nedreaptă şi mai mult: condamnabilă şi jignitoare este expresia comunicatului în partea a doua când zice: 2.) Studentul Auneanu I. C.-tin cu ocaziunea acestei manifestaţiuni s'a dedat la acte ruşinoase de devastare, fiind dus şi cercetat la poliţie ca cel din urmă .rău făcător, înfrângând astfel în chip grav regulele de onoare studenţească.

Cu ocazia congresului studenţesc la Craiova s'a recunoscut să studenţii sunt fiii noştri, fiii acestui neam.

Ceea ce a făcut o mână de studenţi prin pătrunderea în localul lojei francmasone din Str. Lipscani — Bucureşti, era datoria Siguranţei statului să o facă.

In Italia Mussolini a desfiinţat lojele franc-masonice; savantul nostru: *Profesor Paulescu* în scrierile sale, atât de documentat arată ce sunt aceste societăţi oculte, scopul lor, din al cui ordin lucrează; mai recent, eruditul Profesor dela Cluj: *Cătuneanu*, a ţinut la Craiova o conferinţă publică demonstrând pericolul pentru ţara noastră din cauza uneltirilor francmasoneriei sub pretextul Umanităţii, Fraternităţii etc., şi astăzi când o mână de studenţi, înflăcăraţi în avântul lor tineresc, în iubirea lor către neam şi credinţa strămoşească, de sigur că văzând nepăsarea celor în drept, voind a-şi servi patria cu riscul vieţii lor, au căutat să pună mâna pe documentele acestor societăţi oculte spre a le face cunoscut lumii: Ce sunt aceste societăţi oculte, legăturile lor cu străinătatea, cine sunt membrii lor, care se intitulează de buni Români aceşti studenţi astăzi sunt loviţi neomeneşte de către părinţii lor sufleteşti, şi nu putem zice în acest caz, decât că totul este pervertit în această ţară şi conştient sau inconştient se lucrează la surparea temeliei credinţei strămoşeşti şi a acestei naţiuni.

Trebue să judecăm acest fapt aşa cum merită, căci văzând nepăsarea celor în drept, studenţii au pătruns în plină şedinţă a societăţii oculte, intitulată *Marea lojă Francmasonă a Orientului.*

Deci nu trebuesc condamnaţi ca cei din urmă făcători de rele şi nici socotiţi ca drojdia studenţimii, cum se exprimă Onoratul rector al Academiei.

Dr. AL. POPESCU
— Vaslui. —

RĂSBOIUL RUSO-CHINEZ

Din toamna anului 1929

Răsboiul Ruso—Chinez pentru noi Românii, cât şi pentru întreaga Europa, trebue să atragă serioasă luare-a minte.

Acest răsboiu poate fi considerat, ca un răsboiu de încercare.

Felul cum a început, întreruperea şi reluarea ostilităţilor, dovedeşte mai curând un examen al pregătirei militare sovietice, o încercare a puterei militare bolşevice, faţă de vecinul Chinez.

Franţa, poate fi îngrijorată de cele ce se petrec în extremul orient Ruso-Chinez. Acolo lucrează opera şi geniul militar german, care învinge.

Infrângerea Chinei, este victoria Sovietelor. Victoria Sovietelor este victoria Germaniei. Munca inginerilor germani, străduinţa ofiţerilor germani şi a diplomaţiei germane, n'au fost zadarnice.

Ziua de mâine, se cunoaşte de astăzi.

Un semnal şi totul va fi schimbat la Versailles.

Nimic din cele puse pe hârtie — peticele de tratate — nu vor rămâne în picioare.

Greşala din Martie 1918 a Aliaţilor, când n'au luat în seamă propunerile Mareşalului Foch, se vor răsbuna, ca toate greşelile mari, ce se răsbună şi nu se iartă.

Germania a pierdut coloniile, a pierdut mările şi vasele de comerţ şi de răsboiu, dar a câştigat Rusia şi a păstrat Rinul, care compensează totul. Expansiunea germană continuă.

Răsboiul mindial de ieri, nu s'a terminat.

Societatea Naţiunilor lucrează pur şi simplu, ca un birou de înregistrare. Tot ce s'a discutat şi făcut în zece ani, dela înfiinţarea ei, nu va reuşi să amâne răsboiul, cu o zi cel puţin.

G. FĂCĂOARU
— Tutova. —

© BCU CLUJ